

Bruno Jerup (EL):

Lige først til orientering om forløbet: Enhedslisten var det eneste parti, som i foråret ikke ønskede at tage det beslutningsforslag, som blev fremsat – ganske vist af en samlet kreds af oppositionspartier – tilbage. Alle andre partier inklusive Fremskridtspartiet ønskede at trække forslaget, fordi de mente, at det udspil, der lå fra ministeren, var tilstrækkeligt til, at man godt kunne tage det tilbage. Det var Enhedslisten uenig i, men vi kunne selvfølgelig ikke forhindre den samlede opposition i at sige: Så skal vi ikke fremsætte det forslag.

Men vi har så genfremsat forslaget, bl.a. fordi vi ønsker at holde fast i det mål, som vi mener lå i forslagsstillernes papir, til trods for at de ønskede at tage det tilbage, til trods for at de sagde: Det roderi, som ministeren har lagt frem, kan nok løse noget af det. Til trods for det vil vi gerne prøve at holde Folketinget fast på, at vi går efter en lønmodtagerstatus.

I de papirer, der lå fra ministeren, stod der ikke noget om, at et muligt mål var en lønmodtagerstatus. I de papirer, der blev lagt frem i foråret for Fremskridtspartiet og Enhedslisten og os alle sammen, var der ingen som helst forholden sig til det.

Det er kommet med nu i L 132 og L 139, og det er godt, men det er faktisk noget, der er kommet med, efter at Enhedslisten har lagt sit forslag frem. Om det har noget med hinanden at gøre, skal jeg ikke kunne sige, men man kan ikke bruge det, at det står i L 132 og L 139, at det er en mulig målsætning for den her proces, som et argument for, at vi så ikke behøver at stille vores beslutningsforslag nr. B 55. På det tidspunkt forelå de forslag slet ikke; da var de ikke fremsat. Så om der er en sammenhæng, er ikke til at sige, men i hvert fald er det ikke et argument imod Enhedslistens forslag.

Vi havde selvfølgelig håbet på, at det ærede Folketing turde tage skridtet og træffe den her beslutning. Vi mener, at det ville være et godt signal at sende – også til regeringen og finansministeren – at det, vi sådan set forventer man går efter, er at etablere en lønmodtagerstatus for de forskerstuderende.

Tidsperspektivet, den tid, det tager at få forhandlingerne på plads og få lavet en overenskomst, kan man så diskutere; det er jo finansministerens opgave at få gjort det. Men vi mener ikke, at det, at Folketinget havde vedtaget vores forslag, på nogen måde står i modsætning til, at finansministeren har optaget forhandlinger med

AC med henblik på at få lavet en overenskomst for det her område. Vi er også villige til at acceptere, at man laver nogle midlertidige ordninger, for at der skal ske et eller andet. Det er vi også villige til.

Men vi kan forstå på stort set hele rækken af partier, at de alle sammen – og det må man så sige er positivt i forhold til tidligere – fra en ende af siger: Jamen det er det, der er målsætningen, det er det, der er målet. Det må så også i hvert tilfælde være et klart signal både til regeringen og til de involverede ministre om, at det, et samlet Folketing ønsker, faktisk er, at vi går efter at etablere en lønmodtagerstatus.

Jeg er selvfølgelig enig med undervisningsministeren i, at nogle af de ekstra fordele, som er nødvendige, og som har været nødvendige at lave for de forskerstuderende, selvfølgelig skal søges bevaret – det er ikke meningen, at vi skal lave en forringet ordning – men vi kan faktisk løse mange problemer ved at lave en lønmodtagerstatus.

Det er sådan set ikke, fordi jeg ønsker at trække sagen i langdrag; jeg vil bare sige, at jeg takker for en god debat, og at der i hvert fald er nogle, som har flyttet sig i forhold til, hvad vi så i foråret. Der er op til flere partier, som på det tidspunkt var lodret imod tanken, som nu stiller sig op og støtter ideen om lønmodtagerstatus. På den måde kan man sige, at processen i hvert fald har været god. Den ser ud til også at have en chance for at blive ført til ende.

Og med de ord vil jeg sige, at det er muligt, at vi vil overveje så ikke at bringe vores forslag til afstemning. Der er jo ikke nogen særlig grund til ved andenbehandlingen at få nedstemt et forslag, som jo ellers er skidegodt – undskyld udtrykket – som ellers er meget godt. Det er muligt, at vi i stedet for i udvalget – og det bliver så i Forskningsudvalget – skal skrive en beretning over det her forslag og dermed udtrykke, hvad der er det samlede Folketings ønske i den her sag.

Og med det vil jeg sige tak for ordet.

Hermed sluttede forhandlingen.*)

*) Se indledningen til næste møde om henvisning til udvalg.